

Arrest

**nr. 56 483 van 22 februari 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. TOMME, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 maart 2009 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 januari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 4 juni 2010 en 1 juli 2010.

1.3. Op 22 november 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 november 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeuner uit Prishtinë. U bezit de Kosovaarse nationaliteit. Bij het uitbreken van de Kosovo-oorlog in 1999 verliet u Prishtinë en trok u naar Albanië. Aan het einde van de oorlog keerde u terug naar Vranidol (gemeente Prishtinë) waar u zag dat uw huis afgebrand was. U trok naar Fushë Kosovë waar u tot eind 2004 bleef. Wanneer uw vader zijn pensioen wou ophalen bij de post werd hij door enkele onbekenden meegenomen naar een bos, waar hem werd gezegd er als Roma geen recht te hebben om in Kosovo te blijven of om er een pensioen te krijgen. Uw vader werd een hele dag geslagen en tegen de avond vrijgelaten. U heeft dit incident bij een Roma-voorzitter gemeld, die zei dat alle Roma in gevaar zijn. Eind 2004 trok u naar Italië waar u een verblijfstitel kreeg op humanitaire gronden. In maart 2009 verliet u Italië en keerde terug naar Fushë Kosovë. Kort daarop trok u naar Vranidol waar u, op de grond die u voor de Kosovo-oorlog bezat, een huis wou bouwen. Een Albanese buurman vroeg waarom u was teruggekomen en zei dat Roma er geen plaats hebben. De man had uw grond in beslag genomen. De buurman werd verwoegd door enkele vrienden, die ermee dreigden u te vermoorden mocht u niet vertrekken. U en uw vrouw werden geslagen en keerden terug naar Fushë Kosovë. U verwittigde de Roma-voorzitter, die u zei niets te kunnen doen want u zou verdere problemen riskeren. U stelt tevens dat het voor Roma in Kosovo niet veilig is en dat u er het slachtoffer bent van discriminatie: als Roma beschikt u niet over gelijke rechten en heeft u moeilijkheden om werk te vinden. U bent ingeschreven bij een arbeidsbureau, maar omwille van uw etnische origine zou u nooit een job aangeboden zijn. Tot slot stelt u dat uw vrouw door jullie problemen psychisch ziek is geworden, ze zou nerveus geworden zijn. Uiteindelijk besloten u en uw vrouw in maart 2009 wederom Kosovo te verlaten. Op 24 maart 2009 vroeg u asiel in België. U bent in het bezit van volgende documenten: uw UNMIK-identiteitskaart, uw geboorteakte, de Kosovaarse geboorteaktes van uw kinderen F.(...) en A.(...), de Italiaanse geboorteakte van uw zoon A.(...), uw huwelijksakte, meerdere Belgische medische attesten volgens welke u en uw vrouw niet kunnen werken of zware inspanningen doen, uw vrouw psychiatrische verzorging nodig heeft en u een scan-onderzoek nodig heeft, enkele Belgische medische attesten met onderzoeksresultaten, twee Italiaanse vluchtelingenkaarten op naam van uw broer G.(...) A.(...), twee Italiaanse uitwijzingsbevelen, meerdere Belgische schoolattesten van uw kinderen.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, alsook van de concrete en actuele situatie van het land waarvan u verklaart de nationaliteit te hebben, met name Kosovo (CGVS dd. 4 juni 2010, p.2), stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u buiten de confrontatie met uw Albanese buurman die uw grond heeft aangeslagen en u heeft bedreigd sinds uw terugkeer uit Italië geen problemen met andere burgers gekend (CGVS dd. 1.7.2010, p.3). Evenmin heeft u problemen gekend met de autoriteiten in Kosovo (CGVS dd. 1.7.2010, p.4). U heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen met uw buurman of eventuele problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo geen of onafdoende beroep kon/kan doen op de hulp en de bescherming van de lokale Kosovaarse of de ter plaatse aanwezige internationale autoriteiten. U heeft enkel een Roma-vertegenwoordiger op de hoogte gebracht van uw problemen. De Roma-vertegenwoordiger zei u geen verdere stappen te ondernemen zo niet zou u verdere problemen kennen. Bijgevolg bent u niet naar de politie gegaan (CGVS dd. 1.7.2010, p.3). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt evenwel dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren (RAE) kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien stellen RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de

KP en de KFOR. De RAE-gemeenschappen hebben geen grote klachten over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken.

Zowel in Prishtinë als in Fushë Kosovë zijn er al geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten gemeld waarbij RAE gemeenschappen het doelwit waren. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich, etnisch geïnspireerd of gericht zijn, of dat de beschermingsactoren en middelen niet beschikbaar zouden zijn. In tegendeel zelfs, zie bijvoorbeeld de incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier werd gevoegd, blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande blijkt dat er anno 2010 evenwel niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Uw bewering dat het in Kosovo voor Roma niet veilig is (CGVS dd. 4.6.2010, p.10), wordt aldus tegengesproken. Aansluitend dient gewezen te worden op een opvallende tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote waardoor de geloofwaardigheid van het incident met de buurman op de helling komt te staan. U verklaarde na de gewelddadige confrontatie met uw buurman geen klacht ingediend te hebben bij de politie (CGVS, dd. 1 juli 2010, p.3), terwijl uw echtgenote beweerde dat jullie toen twee keer naar de politie zijn gegaan waar jullie werden ondervraagd en waar jullie verklaringen werden genoteerd (CGVS vrouw, dd. 1 juli 2010, p.3-4).

Verder stelt u het slachtoffer te zijn van discriminatie, u zou niet over gelijke rechten beschikken en moeilijkheden hebben om werk te vinden (zo zou het arbeidsbureau waar u bent ingeschreven u geen job aanbieden) (CGVS dd. 4.6.2010, p.6 en p.10). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken inderdaad discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houdt op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Uit informatie blijkt bovendien dat niet enkel de RAE geconfronteerd worden met een grote werkloosheid: ook Albanezen en Serviërs lijden onder de economische crisis. U verklaarde zelf ook dat er geen werk is (CGVS dd. 4.6.2010, p.6). Bovendien ontvangen meerdere RAE-families een maandelijks sociale bijdrage van 35 euro. U stelde zelfs een maandelijks sociale bijdrage van 50 euro te krijgen (CGVS dd. 4.6.2010, p.6). Zowel in Prishtinë als in Fushë Kosovë zijn trouwens meerdere NGO's werkzaam die zich richten op de RAE.

U verklaarde dat uw vrouw gezondheidsproblemen kent. Uw vrouw zou psychisch ziek zijn (nervus) omwille van de problemen (CGVS dd. 4 juni 2010, p.9). Uw echtgenote weidde hier verder over uit en verklaarde na aangevallen te zijn door de buurman in Vranidol nerveus te zijn en niet te

kunnen slapen (CGVS vrouw, dd. 4 juni 2010, p.9). Uw vrouw zou tevens problemen aan haar rug en schouder hebben, vermoedelijk door te werken in de landbouw (CGVS vrouw, dd. 4 juni 2010, p.8). Verder haalde ze aan met moeite opgenomen te zijn in het ziekenhuis naar aanleiding van de geboortes van A.(...) (in 2000) en F.(...) (in 2003) (CGVS vrouw dd. 4 juni 2010, p.6). Zowel u als uw echtgenote menen echter dat jullie voor somatische en/of psychosomatische problemen niet bij een arts terecht kunnen in Kosovo omwille van jullie etnische origine (CGVS dd. 4 juni 2010, p.10 en CGVS vrouw, dd. 4 juni 2010, p.9). Vooreerst blijkt uit de verklaringen van uw echtgenote dat zij voor de bevalling van haar zonen uiteindelijk wel in het ziekenhuis werd opgenomen (CGVS vrouw, dd. 4 juni 2010, p.6). Voor de problemen aan haar rug en schouders is uw vrouw in Kosovo niet naar een arts gegaan omdat de problemen toen nog niet ernstig waren (CGVS vrouw, dd. 4 juni 2010, p.9). Uw oudste zoon werd trouwens in Kosovo correct door een arts behandeld toen hij gedurende twee maanden op consultatie ging, aldus uw echtgenote (CGVS vrouw, dd. 4 juni 2010, p.7). Volgens twee medische attesten zou uw vrouw psychiatrische zorgen nodig hebben en aan een zware depressie en angstaanvallen lijden. Dergelijke attesten van een arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn geestelijke gezondheid bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Bovendien zijn deze attesten helemaal niet concreet en er blijkt niet uit dat er een objectief neuro-psychologisch onderzoek is gebeurd. Het feit dat u in België bij een dokter in behandeling bent, wordt verder niet in vraag gesteld. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat medische problemen op zich bovendien geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische problemen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten tot de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat in uw geval, de algemene situatie a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van 'ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De identiteit van u en uw gezin, de rugproblemen van u en uw vrouw, het feit dat uw kinderen in België naar school gaan en het feit dat u in Italië een verblijfstitel had en werd uitgewezen staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker in hoofddorde aan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (vluchtelingenverdrag) te koesteren omdat hij meermaals conflicten heeft gehad op basis van zijn etnische origine, hij te goeder trouw verklaringen heeft afgelegd over het incident met de buurman, de gezondheidstoestand van zijn vrouw van belang is in het kader van deze procedure, hij blootgesteld werd aan discriminatie op grond van zijn etniciteit, aan de echtheid van de door hem neergelede documenten niet wordt getwijfeld en de geloofwaardigheid van de verklaringen dient te worden aangenomen gezien de psychische toestand van zijn vrouw. In ondergeschikte orde stelt verzoeker in aanmerking te komen voor het statuut van subsidiaire bescherming omwille van het conflict met zijn buurman die zijn gezin met de dood bedreigde en de gezondheidstoestand van zijn echtgenote.

Aan het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd: een medisch attest van 22 december 2010 en 'UNHCR's *eligibility guidelines for assessing the international protection needs of individuals from Kosovo*'.

Op 17 februari 2011, derhalve na het sluiten van de debatten, vraagt verzoeker om een stuk aan het dossier toe te voegen, met name een attest van de lokale politie van Ferizaj en vertaling.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn problemen met zijn buurman of eventuele problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo geen of onafdoende beroep kan/kon doen op de hulp en de bescherming van de lokale Kosovaarse of de ter plaatse aanwezige internationale autoriteiten, (ii) de geloofwaardigheid van het incident met zijn buurman ondermijnd wordt door een opvallende tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen en die van zijn echtgenote, (iii) de door verzoeker aangehaalde discriminaties het gevolg zijn van een samenloop van diverse factoren en niet herleid kunnen worden tot één enkel gegeven of de louter etnische origine, en het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, (iv) verzoeker niet aantoonde dat zijn vrouw en kind geen medische hulp kregen in Kosovo en medische problemen op zich bovendien geen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève, noch met de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus, (v) geconcludeerd kan worden dat de algemene situatie voor Roma op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de vluchtelingenconventie en er evenmin sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, en (vi) de door hem voorgelegde documenten niet van dien aard zijn om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

2.3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.4. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of

organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet hierbij daadwerkelijk zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of indien dat niet het geval is, geponde redenen aanvoeren die hem ervan hebben weerhouden dat te doen.

De Raad stelt vast dat verzoeker Kosovo zou verlaten hebben omwille van doodsb bedreigingen van zijn Albanese buurman die de gronden van verzoeker in beslag zou hebben genomen. Waar verzoeker voorhoudt dat de dat hij te goeder trouw en op advies van de Roma-voorzitter geen contact hezocht heeft met de autoriteiten, uit respect voor het advies van de Roma-voorzitter geen melding heeft gemaakt van het conflict bij de autoriteiten, het niet bewezen is dat indien hij een klacht zou neerleggen, deze ten gronde zou worden behandeld en dat een oplossing zou geboden worden en de commissaris-generaal van de informatie geen enkel bewijsstuk naar voren heeft gebracht, wijst de Raad er vooreerst op dat landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kosovo aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 17) en deze door verzoeker aan de hand van zijn inzagerecht geraadpleegd kan worden. Met zijn betoog dat hij het advies van de Roma-voorzitter heeft gevolgd weerlegt noch ontkracht hij de motivering van de bestreden beslissing aangaande de toegankelijkheid tot bescherming. Zo wordt in de bestreden beslissing overwogen dat *“de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren (RAE) kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien stellen RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. De RAE-gemeenschappen hebben geen grote klachten over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken.”* Dit besluit van de commissaris-generaal vindt steun in de aan het administratief dossier toegevoegde informatie. De Raad herhaalt dat de autoriteiten de plicht hebben om burgers te beschermen, maar dat deze plicht geenszins een resultaatsverbintenis in houdt. De Raad is derhalve van oordeel dat verzoeker geen enkele valabele reden heeft waarom hij, indien hij het slachtoffer zou zijn geworden van zijn buurman, geen beroep heeft gedaan op de aanwezige autoriteiten in Kosovo. Bovendien is het naar het oordeel van de Raad ook niet aannemelijk dat een Roma-voorzitter verzoeker zou aanraden geen klacht in te dienen om verdere problemen te vermijden aangezien het net de taak van de Roma-voorzitter is om op te komen voor de rechten van de Roma.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van het voorgehouden incident met zijn buurman ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen aflegden over het feit of ze al dan niet naar de politie gingen na de bedreigingen van de buurman. Verzoeker trachtte deze tegenstrijdigheden te verschonen door te verwijzen naar de psychische problemen van zijn echtgenote en legt ter staving van deze problemen een nieuw medisch attest van 22 december 2010 van een psychiater neer waarin vermeld staat dat verzoeksters echtgenote sinds september 2009 gevolgd wordt voor *“un trouble psychiatrique”* die zich uit in momenten van *“dérealisation et de dépersonnalisation liés à l'angoisse”*. Echter, de Raad dient vast te stellen dat verzoeker, noch zijn vrouw tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal –die plaatsvonden op 4 juni 2010 en 1 juli 2010 en dus op momenten waarop zij reeds meer dan een half jaar behandeld werd voor haar psychische problemen- melding maakten van bovenstaande in het attest vermelde problemen. Tijdens het eerste gehoor werd verzoeker gevraagd met welke psychologische of medische problemen zij kampte en verzoekster antwoordde hierop slechts aan nervositeit te lijden (CGVS, gehoor G. R. I, p. 8-9). Ook in de loop van het tweede gehoor maakten verzoeker en zijn echtgenote geen melding van ‘derealisatie en depersonaliseringstoornissen’ waaraan zij zou lijden, noch van een behandeling die zij hiervoor zou volgen, ofschoon zij hiertoe de kans kregen. Integendeel, verzoeksters echtgenote bleek wel degelijk in staat om coherente en duidelijke verklaringen af te leggen. Dat het gehoor van verzoeksters echtgenote niet afgenomen werd in omstandigheden die waren aangepast aan haar mentale- en gezondheidstoestand, is dan ook niet ernstig aangezien verzoeker noch zijn echtgenote de

commissaris-generaal op de hoogte brachten van haar voorgehouden psychische problemen en de eerder neergelegde medische attesten hier evenmin melding van maakten.

Hoe dan ook, zelfs indien geloof zou kunnen worden gehecht aan de problemen van verzoeker met zijn Albanese buurman, dan nog dient te worden vastgesteld dat hij niet om bescherming heeft verzocht bij zijn eigen autoriteiten en hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij ook geen bescherming kon krijgen.

Waar verzoeker na de terechtzitting een attest van de politie van Ferizaj indient ter ondersteuning van zijn relaas dat ook zijn zwager wordt belaagd en zijn vee om etnische redenen werd gestolen wijst de Raad erop dat uit de vertaling van dit attest blijkt dat de lokale politie wel een onderzoek is gestart naar de in de klacht vermelde feiten, dat wil zeggen dat zijn zwager wel degelijk beroep kan doen op de autoriteiten.

2.5. Met betrekking tot de psychologische problemen van zijn vrouw, voert verzoeker nog aan dat zijn gehele gezin in gevaar is wegens het gebrek aan psychologische hulp in Kosovo, en dat de commissaris-generaal enkel aangetoond heeft dat er fysieke medische hulp werd aangeboden in Kosovo, waaronder bij de bevalling, maar dat er geen bewijs wordt voorgelegd dat er heden ten dage aan Roma-zigeuners psychologische hulp en medicatie wordt aangeboden. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in Prishtinë, de plaats waar verzoeker vandaan komt, de tweede- en derdelijnsgezondheidszorg wordt geleverd door het universitaire ziekenhuis, in dit ziekenhuis 2830 mensen werken, onder hen 522 specialisten, en volgens de geraadpleegde bronnen geen discriminatie bestaat bij het verkrijgen van medische verzorging (administratief dossier, stuk 17, bron 2, p. 31 en bron 3, p. 18). De Raad benadrukt voorts nog dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht stelt dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming en verzoeker voor de beoordeling van medische problemen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf dient te richten tot de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

2.6. Waar verzoeker nog stelt dat uit zijn verklaringen wel degelijk blijkt dat zijn fundamentele mensenrechten werden aangetast waardoor het leven in Kosovo ondraaglijk wordt en hij zijn asielmotieven herhaalt, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminaties kunnen ondervinden en dat deze situatie het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine, hetgeen door verzoeker niet wordt betwist. Daarenboven wordt erop gewezen in de bestreden beslissing dat *“Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiwet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo. Uit informatie blijkt bovendien dat niet enkel de RAE geconfronteerd worden met een grote werkloosheid: ook Albanezen en Serviërs lijden onder de economische crisis. U verklaarde zelf ook dat er geen werk is (CGVS dd. 4.6.2010, p.6). Bovendien ontvangen meerdere RAE-families een maandelijkse sociale bijdrage van 35 euro. U stelde zelfs een maandelijkse sociale bijdrage van 50 euro te krijgen (CGVS dd. 4.6.2010, p.6). Zowel in Prishtinë als in Fushë Kosovë zijn trouwens meerdere NGO's werkzaam die zich richten op de RAE. ”*. Ook deze motieven met betrekking tot de mogelijke discriminatie in Kosovo worden door verzoeker niet ontkracht met de loutere neerlegging van het document ‘UNHCR’s eligibility guidelines for assessing the international protection needs of individuals from Kosovo’ aangezien dit document reeds door de commissaris-generaal mee in overweging genomen werd en in dit UNHCR document wordt benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. Met de blote bewering dat uit diverse rapporten van NGO's, waaronder het rapport van de NGO ‘OSAR’ en het verslag van Amnesty International ‘Not welcome anywhere. Stop the forced return of Roma to Kosovo’, blijkt dat de situatie in Kosovo ten

aanzien van Roma nog steeds niet verbeterd is en zij blijvend slachtoffer zijn van zware discriminatie en bedreigingen weerlegt, noch ontkracht verzoeker de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker dient immers minstens met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal steunt niet correct is, wat in casu niet het geval is.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.8. De Raad stelt vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat de bestreden beslissing op dit punt wel degelijk gemotiveerd is en het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Verder dient te worden benadrukt dat het de taak van de verzoeker is om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden als de elementen van zijn asielrelaas beroept, met name dat hij en zijn vrouw met de dood bedreigd werden door hun Albanese buurman omwille van hun etnische origine maar ook dat het leven van zijn vrouw, zichzelf en zijn kinderen in gevaar gebracht wordt door het ontzeggen van psychologische hulp aan verzoekers vrouw. Naar aanleiding van het onderzoek naar de vluchtelingenstatus werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet aangetoond heeft dat hij om bescherming heeft verzocht bij de lokale autoriteiten, hij geen bescherming kon krijgen of zou kunnen krijgen van deze autoriteiten, noch dat zijn vrouw omwille van haar etnische afkomst geen psychische/medische hulp zou kunnen krijgen in Kosovo. Derhalve toont hij niet aan dat er in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart geen andere redenen waarom aan verzoeker subsidiaire bescherming moet worden toegekend in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS